

Sygn. VUa 52/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska

Sędziowie: SSO Mariola Mastalerz (spr.)

SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant: stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku Ł. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 października 2013r. sygn. IV U 105/13

- 1. prostuje oczywistą omyłkę pisarską w treści zaskarżonego wyroku w ten sposób, iż w miejsce wpisanego nazwiska wnioskodawcy (...) wpisuje (...),*
- 2. oddala apelację.*

Sygn. akt V Ua 52/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 lutego 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy Ł. K. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy podnosząc, iż w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 27 listopada 2012 roku wnioskodawca nie doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Pismem z dnia 2 kwietnia 2013 roku ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji, podnosząc, iż decyzja jest przywdzająca bowiem nadal ma dolegliwości związane z wypadkiem przy pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych pismem z dnia 16 kwietnia 2013 roku wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc, iż zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Wyrokiem z dnia 20 października 2013 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy Ł. K. jednorazowe

odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy z dnia 27 listopada 2012 roku w wysokości odpowiadającej 2% uszczerbku na zdrowiu.

Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawca Ł. K. był zatrudniony przez J. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w T. jako operator urządzeń warsztatowych.

W dniu 27 listopada 2012 roku w trakcie pracy podczas przecinania szlifierką kontową profili stalowych doszło do zablokowania obrotów szlifierki i niekontrolowanego wyskoczenia urządzenia z przecinanego elementu. Spowodowało to uderzenie obracającej się tarczy szlifierskiej w prawe udo wnioskodawcy powstania rany ciętej uda.

Na skutek wypadku u wnioskodawcy powstały 4 blizny różnej wielkości zlokalizowane w górnej powierzchni uda prawego:

blizna o długości 2 cm szerokości 0,3 cm,

blizna o długości 7 cm i szerokości 0,5 – 0,7 cm w dolnej części przebarwiona czerwono. lekko ściągająca;

blizna o długości 4 cm i szerokości 1 do 2 cm w górnej części przebarwiona, lekko ściągająca

blizna 2x2 cm przebarwiona czerwono, lekko przerosła o charakterze bliznowca. Blizny są przebarwione, lekko wypukłe, zwracają na siebie uwagę.

Wnioskodawca skarżył się, iż odczuwa dolegliwości bólowe i pieczenie w bliznach. Rany goiły się opornie, ropiały, rozchodziły się brzegi. Obecnie blizny są nadwrażliwe na dotyk.

Stwierdzony uraz powłok ochron głowy skutkuje powstaniem 2 % uszczerbku na zdrowiu

Dokonując oceny materiału dowodowego Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne i nie budzące wątpliwości dowody w postaci zebranych w aktach sprawy dokumentów oraz dokumentów zawartych w załączonych aktach organu rentowego.

W przedmiotowej sprawie sporządzone były opinie biegłych z zakresu chirurgii R. K. (1) i M. K. (1). Jak wskazał Sąd Rejonowy biegły R. K. (1) w swojej opinii szczegółowo opisał stwierdzony stan zdrowia wnioskodawcy i wskazał na zaistniały uszczerbek na zdrowiu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłego. Celem wyjaśnienia wątpliwości wskazanych przez ZUS została sporządzona opinia przez biegłego M. K. (1), który w swojej opinii wskazał na wnioski tożsame jak R. K..

Organ rentowy zgłosił ponownie zastrzeżenia i wniósł o dopuszczenie z dowodu z opinii kolejnego biegłego.

Analiza treści zarzutów ZUS wskazywała, w ocenie Sądu Rejonowego, iż są one powtórzeniem zarzutów kierowanych w stosunku do opinii biegłego R. K. i biorąc pod uwagę szczegółowe ustalenia i jasne, zupełne i logiczne uzasadnienie przedstawionych wniosków przez biegłego M. K. Sąd Rejonowy stwierdził, iż w istocie była to polemika z ustaleniami biegłych.

Zgłaszając zastrzeżenia ZUS wskazywał, na niewielką powierzchnię blizn w stosunku do powierzchni całego organizmu. Jednakże powierzchnia ta w stosunku do uda, na którym te blizny się już znajdują, była w ocenie Sądu Rejonowego już istotną.

W dalszej części uzasadnienia Sąd Rejonowy wskazał, iż u wnioskodawcy w skutek wypadku doszło do uszkodzeń skóry uda prawego powodujące jej zbliźnowacenie. Ponadto sąd ten przywołał szereg przykładów dotyczących funkcji jakie skóra pełni tj.:

- izolacja środowiska wewnętrznego od zewnętrznego (czynników fizycznych, chemicznych i biologicznych)
- termoregulacja
- udział w gospodarce wodno-elektrolitowej (gruczoły potowe)
- odbiór bodźców ze środowiska zewnętrznego (dotyk, ból, ciepło, zimno)
- melanogeneza (chroni organizm przed mutagennym promieniowaniem ultrafioletowym)
- wchłanianie niektórych substancji
- gospodarka tłuszczowa
- gospodarka witaminowa (synteza prowitaminy D z 7-dehydrocholesterolu)
- wydzielanie dokrewne reakcje odpornościowe (skóra zawiera komórki Lanqerhansa należące do APC)

W ocenie Sądu Rejonowego niewątpliwym było, że blizna powstała u wnioskodawcy upośledzała powyższe funkcje tym samym negatywnie wpływała na funkcjonowanie organizmu. Biorąc pod uwagę rozmiar blizn, ich powierzchnię skutków tych, w ocenie Sądu Rejonowego nie można było zignorować. Tych negatywnych skutków, jak wskazał to sąd pierwszej instancji nie uwzględnił powyższy załącznik tym samym by uwzględnić te negatywne skutki należało zastosować analogię przy ich ocenie co też, jak wskazał Sąd Rejonowy, uczynili biegli.

Dlatego też argumentacja Zus nie znalazła uznania Sądu, a tym samym opinie biegłych chirurgów winny być uznane za jednoznaczne, zupełne i nie budzące wątpliwości, co do wniosków, a tym samym ustalenia i wnioski biegłych stanowiły podstawę ustaleń dla Sądu Rejonowego.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym i tak przeprowadzonej ocenie dowodów, Sąd Rejonowy uznał odwołanie za zasadne.

Sąd ten przywołał treść art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych (Dz.u. Nr 199, poz.1673 ze zm.) oraz przypomniał, że dokonanie ustalenia stopnia uszczerbku następuje zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz,U. 234, poz.1974).

W dalszej części uzasadnienia, Sąd Rejonowy wskazał, że działając w oparciu o powyższe rozporządzenie ZUS ustalił u wnioskodawcy 0 % uszczerbek na zdrowiu. Wnioskodawca nie zgadzając się z powyższym ustaleniem złożył odwołanie od decyzji organu rentowego inicjując niniejsze postępowanie. Stanowisko stron zostało zweryfikowane w trakcie postępowania dowodowego, które wykazało, iż rzeczywisty uszczerbek na zdrowiu Ł. K. wyniósł 2%. Jak podał Sąd Rejonowy, biegli z zakresu chirurgii M. K. i R. K. wskazali precyzyjnie i jednoznacznie dlaczego ustalili uszczerbek w takiej wysokości. Dlatego Sąd Rejonowy uznał, iż u wnioskodawcy zaistniał 2 % uszczerbek na zdrowiu. Skutkowało to prawem wnioskodawcy do odszkodowania w wysokości odpowiadającej 2 % uszczerbku na zdrowiu.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją organ rentowy zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009 roku, nr 167 poz. 1322 t.j.) oraz § 8 pkt 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym i długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. nr 2234, poz. 1974) przez przyznanie ubezpieczonemu odszkodowania

za 2% uszczerbku na zdrowiu, podczas gdy poniesiony uszczerbek na zdrowiu spowodowany skutkami wypadku przy pracy z dnia 27 listopada 2012 roku takiego orzeczenia nie uzasadnia oraz

naruszenie prawa procesowego a w szczególności art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej (bo dowolnej)oceny dowodów i brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Wskazując na powyższe organ rentowy wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 16 kwietnia 2014 roku Ł. K. wnosił o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Na wstępie wskazać należy, iż Sąd Okręgowy z urzędu sprostował oczywista omyłkę pisarską zawartą w wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 października 2013 roku poprzez prawidłowe oznaczenie strony powodowej , tj. zastąpienie błędnie wskazanego nazwiska K. nazwiskiem właściwym K.. Poza sporem pozostawało bowiem, że odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział wT. z dnia 28 lutego 2013 roku wniósł Ł. K., a nie Ł. K..

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy , na podstawie art. 350 § 3 k.p.c. orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Odnosząc się natomiast do złożonej przez organ rentowy apelacji, wskazać należy, iż jako bezzasadna nie zasługiwała ona na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności nie można zgodzić się ze sformułowanym w apelacji zarzutem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Nie można bowiem podzielić zarzutu procesowego, w którym apelacja zarzuca Sądowi pierwszej instancji „ przekroczenie zasady swobodnej (bo dowolnej) oceny dowodów i brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału", , w sytuacji kiedy apelujący w zasadzie nie precyzuje, na czym owo przekroczenie miałoby polegać i która część materiału dowodowego w ogóle nie została przez Sąd wzięta pod uwagę przy formułowaniu wniosków. Należy podkreślić, że dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (zob. post. SN z 23.1.2001 r., IV CKN 970/00, Legalis, wyrok SA w Poznaniu z 21.5.2008 r., I ACa 953/07, niepubl.). Zgodnie bowiem z treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W doktrynie oraz orzecznictwie przyjmuje się, iż ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Ustalenia faktyczne dokonane na podstawie tak ocenionych dowodów nie mogą wykazywać błędów tak faktycznych, tzn. nie mogą być sprzeczne z treścią dowodów, jak i logicznych (por. wyr. SN z 9.12.2009 r., IV CSK 290/09, Legalis ,wyr. SA w Szczecinie z 20.11.2007 r., III AUa 598/07, niepubl.).

Wbrew stanowisku organu rentowego, Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy art. 233 § 1 k.p.c. bowiem całościowo zanalizował materiał dowodowy. Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy aprobuje i przyjmuje za własne. Również dokonana ocena prawna nie nasuwa zastrzeżeń, co do właściwej wykładni przepisów prawa oraz ich prawidłowego zastosowania. Podkreślić należy, że w toku postępowania sądowego stan faktyczny sprawy był bezsporny. Nie ulega też wątpliwości, że zdarzenie, któremu uległ w dniu 27 listopada 2012 roku ubezpieczony, było wypadkiem przy pracy. Okoliczności tego zdarzenia nie były przez żadną

ze stron postępowania kwestionowane i znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym sprawy. Sporną kwestią było jedynie ustalenie, czy w wyniku powyższego wypadku przy pracy ubezpieczony doznał uszczerbku na zdrowiu a jeżeli tak to w jakiej wysokości. Organ rentowy podnosił bowiem w toku całego postępowania oraz w apelacji, iż następstwa wypadku nie uzasadniają przyznania jednorazowego odszkodowania. Ustalenie powyższej kwestii wymagało wiadomości specjalnych i w tym celu Sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z opinii biegłych chirurgów R. K. (1) i M. K. (1). Powyższe opinie prawidłowo Sąd Rejonowy uczynił podstawą rozstrzygnięcia. Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego. Wskazać również należy, iż sama polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 Legalis). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza zatem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna. Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinie biegłych sądowych: lekarza specjalisty chirurga R. K. (1) i chirurga M. K. (1). W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej kontroli opinii biegłych pod względem ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Skarżący w uzasadnieniu apelacji, w ocenie Sądu II instancji, podejmuje jedynie polemikę z oceną i rozważaniami dokonanymi przez Sąd I instancji a odnoszącymi się do pisemnych opinii biegłych i wniosków przez nich poczynionych, w tym również opinii uzupełniających, na których to dowodach oparł się Sąd Rejonowy dokonując zasadniczych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń. W ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy uzyskał od biegłego chirurga R. K. (1) już pierwszą opinię, która jest zrozumiałą i wszechstronną, a następnie na skutek zarzutów organu rentowego dopuścił dowód z opinii kolejnego biegłego chirurga M. K. (1), który wydał opinię w sprawie tożsamą we wnioskach z opinią biegłego R. K. (1). Sąd Rejonowy dysponował więc opiniami, których treść i wnioski nie budziły żadnych wątpliwości zarówno sądu pierwszej instancji, jak i nie budzą wątpliwości Sądu Okręgowego.

Zdaniem Sądu II instancji sporządzone opinie przez dwóch biegłych chirurgów w pełni zasługują na wiarę, albowiem zostały wydane przez osoby posiadającą specjalistyczną wiedzę medyczną, po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską wnioskodawcy oraz zastrzeżeniami zgłaszanymi przez organ rentowy w toku procesu. Autorzy opinii w przekonaniu Sądu legitymuje się wysoką wiedzą medyczną, doświadczeniem zawodowym oraz znajomością zasad orzeczniczych. Sąd Okręgowy dał w pełni wiarę zawartym w opiniach wnioskowi. Są one bowiem przekonujące i obejmują pełną ocenę stanu zdrowia wnioskodawcy. Biegli w sposób niebudzący wątpliwości uzasadnili, że stan zdrowia odwołującego powoduje, iż procentowy uszczerbek na zdrowiu spowodowany wypadkiem przy pracy w dniu 30 czerwca 2011 r. wynosi 2% według załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. Nr 234, poz. 1974).

Podnieść należy, iż biegły chirurg R. K. (1) rozpoznał u wnioskodawcy 4 blizny różnej wielkości zlokalizowane na przedniej górnej powierzchni uda prawego powodujące stały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 2 %, wskazując na punk 149 tabeli uszczerbków (rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r.) tj. uszkodzenie skóry, mięśni, ścięgien (oparzenia, przecięcia, pęknięcia podskórne, przepukliny mięśniowe itp.). U wnioskodawcy powstałe blizny są przebarwione i lekko wypukłe oraz zwracają na siebie uwagę – przez to są szpecące. Również kolejny biegły M. K. (1) w swoich wnioskach końcowych był zgodny z wnioskami poprzednika. Biegły M. K. (1) wskazał w uzasadnieniu swojej opinii iż wnioskodawca w wyniku wypadku przy pracy doznał ran szarpanych uda prawego po których pozostały ściągające, przebarwione

blizny, częściowo o cechach bliznowa. Stopień uszczerbku na zdrowiu biegły ustalił na podstawie pozycji 149 tabeli oraz § 8 punkt 1 i 3 wskazanego rozporządzenia. Jak podał biegły skóra traktowana jest układ organizmu odpowiedzialny za funkcje ochronne i wydzielnicze, przerosłe blizny (powstałe po ranach szarpanych) powodują zaburzenie prawidłowych funkcji skóry w tym miejscu.

Mając powyższe na względzie należało uznać iż Sąd I instancji prawidłowo ocenił, iż wypadek, który miał miejsce w dniu 27 listopada 2012 roku spowodował u wnioskodawcy stały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 2%, a więc podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30.10.2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych jest chybiony.

Nie można również zgodzić się z zarzutem organu rentowego dotyczącym naruszenia § 8 pkt 2 wskazanego rozporządzenia. Co do zasady rację ma organ rentowy, że punkt 149 tabeli rozporządzenia, będący podstawą określenia przez biegłych wysokości uszczerbku na zdrowiu wskazuje dolną i górną granicę tj. od 5 do 20%. Z powyższego wynikać by mogło, iż ustalony uszczerbek na zdrowiu winien bezwzględnie mieścić się w tych granicach. Organ rentowy pomija jednakże treść § 8 pkt 3 rozporządzenia, na który wskazywał też w swojej opinii biegły M. K. (1), zgodnie z którym można ustalić stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w procencie niższym lub wyższym od przewidywanego w danej pozycji, w zależności od różnicy występującej między ocenianym stanem przedmiotowym a stanem przewidzianym w odpowiedniej pozycji oceny procentowej. Z brzmienia powyższego przepisu wynika więc jednoznacznie, iż dopuszczalne jest określenie przez biegłego stopnia uszczerbku na zdrowiu, poniżej określonej granicy w sytuacji, gdy stan zdrowia ubezpieczonego to uzasadnia.

W tym stanie Sąd Rejonowy zasadnie zmienił zaskarżoną decyzję strony pozwanej przyznając wnioskodawcy Ł. K. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w dniu 27 listopada 2012 roku w wysokości odpowiadającej 2% uszczerbku na zdrowiu.

Powyższe okoliczności skutkowały oddaleniem apelacji jako bezzasadnej na podstawie art. 385 k.p.c.